

Publicerad 2007-10-03 18:04 av Knocking

Vilken oerhört underbar lycka, som få

Det känns för ett tag, att det borde vara så

men hallå, hallå, det finns fler vägar

Så gå din egen, och lita på vägen

Jag står fast, och vänder ej om

För att stå kvar när åskan slår ner

Kunna stå i regnet, även om det känns som sten faller ner

Kunna känna tårar, men ändå stanna kvar

Försöka minnas livet, som det var i dess lyckas dar

Bli ihåg kommen som en stjärna, och inte som luft

Jag har stått här länge, fast klistrad men ändå som bara luft

Känner min smärta, sårar mig djupt

Mina tankar, och drömmar dom skärs med spjut

Men för att inte visa, och inte sårar

Döljer jag mitt.

Och jag vill även hjälpa, och kunna andas fritt

Inte tänka på luften som förorenar mig

Mina drömmars djup, jag älskade ju dig

Men du pressades bort, du sårade mig

Och lika så, förintade jag dig

Jag står här, lika fast som förr

Tänker inte ens försöka tänka, att allt ska bli som förr

Mitt hjärta står fast, och vänder ej om

Vill du komma tillbaka, så visst

Men räkna inte med att jag vänder om

För något jag vet, aldrig bli bra

Som mina ungdoms dar, står jag kvar

/ Sabbe

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knocking med Poeter.se id #18650 innehar upphovsrätten